



- [776] Ὡς ἤκουσεν ἡ κάμηλος φθεγγόμενον τὸν ἵππον
καὶ κατ' αὐτῆς ἀπέτεινεν ὕβρεις καὶ λοιδορίας,
εἰσηλθεν καὶ ἐστάθηκεν καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μέσον.
Ὁ ὄνος δὲ κατασχυνθεὶς ἐστάθηκε μακρόθεν.
- 780 Τότε φησὶν ἡ κάμηλος τοιαῦτα πρὸς τὸν ἵππον:
«Τί σὲ ἑλεῖ ἡ ἔπαρσις καὶ ἡ ἀλαζονεία
καὶ τὰ πολλὰ καυχήματα τὰ ἔχεις, ἀλογάκιν;
Ἄκουσον καὶ νὰ σὲ εἰπῶ πολλὰ κακὰ τὰ ἔχεις.
Ὅταν γηράσῃς καὶ ἐσύ, βάνουν σε εἰς τὸν μύλον,
785 τυφλώνουν σε, κακότυχον, δέρνουν σε μὲ τὴν βέργα,
γυρίζεις καὶ σκοτίζεσαι ἡμέραν τε καὶ νύκταν,
ἐκδέρνουνται οἱ κουτάλες σου, ὄλος ὁ σπόνδυλός σου,
καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολὺν καὶ ἀπὸ τὴν σκοτίαν
οὔτε νὰ φάῃς ἠμπορεῖς οὔτε νερὸν νὰ πίνῃς,
790 καὶ ὅταν ἐξαπορηθῆς καὶ ἀποδυνατίσῃς,
ἐκβάνουν καὶ ὑπάουν σε ἔξω εἰς τὴν λιβάδαν,
ἐκεῖ ψοφᾷς, κακότυχον, τρώγουν σε οἱ κοράκοι,
ἐκδέρουν τὸ δερμάτιν σου καὶ πολεμοῦν το τζάγγας,
καὶ τὴν οὐρὰν σου κόπτουσιν καὶ κάμνουσιν τριχίας».
- 795 Τότε πάλιν τὸ ἄλογον εὐθύς ἀπιλογεῖται:
«Μωρὴ καμήλα μυσερὴ καὶ καταβρομισμένη,
κυμπόραχε, πλατύποδε καὶ κοντοουραδάτη,
νὰ γύρευες, ταλαίπωρε, τὸ πῶς σὲ θέτουν κάτω,
καὶ βάνουν καὶ φορτώνουν σε γομάρια μεγάλη,
800 ἀπάνω δὲ καθέζεται αὐτὸς ὁ καμηλάρης,
καὶ εἶσαι ἀργοκίνητος, ἀργὴ ὥσπερ χελώνη.
Φύγε ἀπὸ τὴν μέσην μας, παρασημιά τῶν ζώων,



805

καθὼς καὶ ὁ γαῖδαρος, ὁ λυκοφαγωμένος,
οποῦ γὰρ εὖρη καὶ αὐτὸν τὸν γάδαρον ὁ λύκος,
ἀσμένως ἀποδέχεται καὶ χαίρεται μεγάλως,
“ἰδοὺ εὐρήκαμεν”, φησὶν, “τὸ ἐψημένον κρέας”». Ἐντράπηκεν ἢ κάμηλος, φεύγει ἀπὸ τὸ μέσον.
Τὸ δ’ ἄλογον ἀπόμεινεν μόνον καὶ μοναχόν του.

Hans Eideneier (επιμ.), *Μεσαιωνικές ιστορίες ζώων. Διήγησις των Τετραπόδων Ζώων & Πουλολόγος, κριτική έκδοση*, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2016.